

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce: H. N. H.,** zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Děčín, Masarykovo nám. 193/20, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Az 125/2003 – 19 ze dne 19. 12. 2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. U-1733/VL-10-P07-R3-2000 ze dne 20. 9. 2002. Tímto správním rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“ nebo „ZA“) a bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 ZA. Soud po přezkoumání uvedeného správního rozhodnutí v mezích

uplatněných žalobních bodů dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Podle soudu je důvodem žádosti o azyl stěžovatelova obava z eventuálního uvěznění v zemi původu v souvislosti s jeho aktivitami na území České republiky v letech 1996 až 1997, jež měly spočívat v propagaci tzv. buržoazní, resp. západní kultury. Sám nebyl nikdy členem žádné politické strany či jiného politického uskupení a nevyvíjel jakoukoliv politickou činnost. Spisový materiál nedokládá, že by byl stěžovatel jakýmkoliv způsobem pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) ZA. Podle názoru soudu jednání policie v souvislosti s jeho měsíčním vězněním a následná povinnost hlásit se u příslušných orgánů nebyly motivovány důvody rasovými, národnostními, náboženskými či stěžovatelovou příslušností k určité sociální skupině tak, jak předpokládá § 12 písm. b) ZA. Soud se tedy ztotožnil se žalovaným, že v případě stěžovatele nebyly splněny důvody pro aplikaci § 12 ZA. Ze spisového materiálu rovněž soud ověřil, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 ZA. V souvislosti s tzv. humanitárním azylem podle § 14 ZA soud uvedl, že na jeho udělení neexistuje právní nárok a rozhodování se děje v absolutní volné úvaze správního orgánu. V dané věci soud zjistil, že o neudělení azylu podle § 14 ZA žalovaný rozhodl po posouzení osobní situace stěžovatele a poměrů v zemi jeho původu. Ve vztahu k výroku správního rozhodnutí, podle něhož se na stěžovatele nevztahují tzv. překážky vycestování ve smyslu § 91 ZA, soud uvážil, že žalovaný postupoval zcela v souladu s uvedeným ustanovením, jestliže existenci překážek vycestování nedovodil. Závěr o jejich existenci totiž podle soudu nevyplývá ani z informací o zemi původu shromážděných žalovaným, ani z údajů uváděných stěžovatelem. Stěžovatelovu obavu z možného uvěznění a následného trestu za činnost provozovanou v České republice v letech 1996 a 1997 soud považoval za zcela neopodstatněnou. Jednání policie vůči stěžovateli bylo totiž podle soudu shodné po vyhoštění z České republiky, a to jak v roce 1990, tak v roce 1998, kdy byl stěžovatel po svém nuceném návratu do vlasti na měsíc zadržen s následnou ohlašovací povinností. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že toto jednání policie nemohlo souviset s aktivitami stěžovatele ve zmíněném období roku 1996 a 1997, jak uváděl stěžovatel v průběhu azylového řízení. Soud nezjistil ani namítaná procesní pochybení správního orgánu, když žalovaný podle něj dostál své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, za tím účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle soudu provedené hodnocení důkazů neodporuje zásadám logiky a skutkové závěry odpovídají provedeným důkazům. Vzhledem k těmto skutečnostem Městský soud v Praze v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že se neztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze v tom smyslu, že o azyl požádal nedůvodně. Domnívá se, že správní orgán zcela nedostatečně posoudil politickou situaci ve státě, jehož občanství stěžovatel má, a dále i jeho osobní situaci. Je přesvědčen o tom, že právě vzhledem k tomu, jaké politické názory zastává, je v jeho případě strach z pronásledování ve Vietnamu zcela na místě. Podle stěžovatele tedy skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel tedy důvodnost své kasační stížnosti dovozuje z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žádost o udělení azylu byla stěžovatelem podána dne 4. 5. 2000 a pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl se stěžovatelem proveden dne 18. 5. 2000 v p. s. V. L. Pohovor byl veden ve vietnamském jazyce za přítomnosti tlumočníka. V žádosti o udělení azylu stěžovatel za její důvod označil obavu z toho, že bude v zemi svého původu uvězněn za propagaci škodlivé západní kultury. V letech 1996 a 1997, kdy žil v České republice, totiž podle svých slov pořádal koncerty vietnamských skupin a zpěváků, kteří žili na západě, a to pro Vietnamce žijící v České republice. Když se v roce 1997 vrátil do Vietnamu, byl vyslýchán policií, která mu tvrdila, že propagoval západní buržoazní kulturu mezi Vietnamci. Byl zatčen na dobu jednoho měsíce a po propuštění se musel hlásit každý týden na policii. Pokaždé mu bylo vyhrožováno, že si policie zjistí údaje o jeho aktivitách v České republice a až se tak stane, odsoudí jej na doživotí. Proto se rozhodl z Vietnamu odejít. V návrhu stěžovatel výslovně uvedl, že proti němu nikdy nebylo vedeno trestní stíhání a že nikdy nebyl členem politické strany nebo politické organizace. Uvedené skutečnosti stěžovatel dále rozvedl v rámci pohovoru. Stěžovatel v bývalém Československu pobýval již od roku 1982, od kdy zde pracoval jako dělník. V roce 1990 se musel vrátit do Vietnamu, neboť byl soudně vyhoštěn poté, co zbil pracovníka jeho skupiny. Tehdy byl stěžovatel na měsíc uvězněn a policie mu vyhrožovala, že jej uvězní na doživotí, jakmile si o něm vše zjistí. Poté se musel každý měsíc policii hlásit. Policii mělo podle stěžovatele vždy zajímat, jakých jednání proti straně se stěžovatel v zahraničí dopouštěl. Na území České republiky se vrátil v roce 1992 a pobýval zde do roku 1998. V té době podnikal a také zval vietnamské umělce z Německa a Francie, aby vystupovali v České republice. Během jejich vystoupení prodával a rozdával jejich nahrávky, kazety a CD. Do Vietnamu se v roce 1998 vrátil proto, že byl opět vyhoštěn, neboť tu působil pod falešným jménem. Ve Vietnamu byl, jak je již výše uvedeno, podle svých slov zhruba měsíc vězněn a poté se musel každý týden hlásit na policii, kterou zajímaly okolnosti jeho působení v České republice. Domnívá se, že hlavní příčinou zájmu o jeho osobu ze strany policie byla jeho propagace vietnamských umělců ze západu. To však policii nikdy nepřiznal, neboť se obával, že by jej zavřeli na doživotí, když mu rovněž mělo být vyhrožováno, že policie uvězní i členy jeho rodiny. Z doslechu zná případy, kdy byli lidé vězněni v souvislosti s propagací západní kultury. K odchodu do České republiky jej přimělo uvědomění, že v případě, že policie získá informace o jeho činnosti a najde jej, bude uvězněn. Od svého příchodu v roce 1999 pobýval v České republice ilegálně. O azyl požádal ze strachu z uvěznění v zemi původu; toho se obává i pro případ návratu. O azyl požádal až po nějakém čase po příchodu do České republiky, neboť dříve o takové možnosti nevěděl.

Kromě vlastnoručně psaných tzv. důvodů žádosti o azyl, návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a protokolu o pohovoru k důvodům jsou ve správním spise založeny rovněž mimojiné následující dokumenty:

- informace o stěžovateli poskytnutá Policií České republiky č. j. ÚOOZ 18-187/V4-OPČ-2000 ze dne 25. 7. 2000, podle níž byl stěžovateli dne 15. 6. 1988 uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti let, který byl dne 27. 10. 1988 amnestován, a trest vyhoštění z území ČSSR, jenž byl realizován 11. 1. 1990. V roce 1992 se stěžovatel vrátil na území České republiky a pobýval zde až do svého zadržení v roce 1997. Dne 1. 9. 1997 byl stěžovateli uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, jelikož se zdržoval na území České republiky, ač mu byl tento pobyt zakázán. V roce 1998 byl stěžovatel opětovně vyhoštěn;
- přípis Správy hlavního města Prahy č. j. PSP-1368/OCP-c-2000, ze dne 5. 9. 2000, z nějž mj. vyplývá, že stěžovatel byl v roce 1998 odsouzen za trestný čin rozkrádání. V době vyhotovení přípisu měl být stěžovatel ve vazbě a mělo být proti němu vedeno trestní stíhání;

- část zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2000 a 2001;
- zpráva zastupitelského úřadu v Hanoji č. j. 1433/2000 ze dne 16. 5. 2000, podle níž dle informací UNHCR nejsou vietnamští žadatelé o politický azyl v zahraničí po návratu perzekuováni ani diskriminováni, což potvrdilo mezinárodní monitorování osudu desetitisíců bývalých „boatpeople“ po jejich návratu do vlasti. Situace však může být podle této zprávy složitější, pokud se tito lidé v zahraničí věnovali „nevlastenecké či protistátní činnosti“, tzn. pokud se angažovali v krajanských či jiných organizacích považovaných vietnamskou vládou za nepřátelské;
- zpráva zastupitelského úřadu v Hanoji č. j. 3473/2000 ze dne 15. 12. 2000, z níž vyplývá, že dle neoficiálních informací by občan, jež by se navrátil do Vietnamu, a jehož angažovanost proti režimu je známa, byl nejspíše zatčen a odsouzen k trestu v závislosti na důkazech o jeho činnosti. Podle závažnosti prohřešku proti režimu jsou možné tresty od peněžní pokuty po několikaleté věznění.

Podle § 12 ZA se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle § 2 odst. 4 ZA se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Podle § 14 ZA nebude-li v řízení o udělení azylu zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze, avšak mohl tak však učinit pouze v mezích stižních důvodů, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost sice obsahuje řádně uplatněné stižní body a je tedy meritorně projednatelná, námitky stěžovatele jsou však formulovány značně obecným způsobem. Míra obecnosti námitek v kasační stížnosti je sice ještě akceptovatelná z pohledu posouzení řádnosti jejich uplatnění (námitky obsahují prvek skutkového i právního tvrzení), na straně druhé však tato jejich obecnost nutně determinuje způsob přezkumu rozsudku Městského soudu v Praze Nejvyšším správním soudem, kterému nezbývá než setrvat rovněž na obecném posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Stěžovatel ve své kasační stížnosti v podstatě namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil politickou situaci ve Vietnamu a jeho osobní situaci, když dovozuje, že právě vzhledem k politickým názorům, které zastává, je v jeho případě strach z pronásledování ve Vietnamu zcela na místě. Domnívá se tedy, že Městský soud v Praze měl pro tato pochybení žalovaného správní rozhodnutí zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však naplnění tohoto důvodu kasační stížnosti neshledal.

Jako nesrozumitelné se předně jeví prohlášení stěžovatele v kasační stížnosti, že jeho strach z pronásledování ve Vietnamu je na místě s ohledem na politické názory, které zastává. Stěžovatel totiž v průběhu správního řízení vůbec netvrdil, že by byl nositelem jakýchkoliv politických názorů; tím spíše tyto politické názory nespecifikoval a nečiní tak ani v kasační stížnosti. Existenci specifického politického názoru stěžovatele nelze dovozovat ani z jiných jeho prohlášení v průběhu správního řízení. Stěžovatel nespojoval

ani jím tvrzenou organizaci vystoupení vietnamských umělců ze západní Evropy v České republice se svou vlastní politickou orientací, a když vypovídal o údajném nařčení z propagace západní, resp. buržoazní kultury, neuvedl, že by jeho činnost byla tímto cílem skutečně motivována. Celkově z informací, které o sobě stěžovatel v průběhu správního řízení podal, nelze dovodit, že by stěžovatel přímo nebo nepřímo vyjadřoval své politické názory, resp. z těchto údajů nelze zjistit, zda a jaký politický názor zastává. Jeho tvrzení o strachu z pronásledování z důvodu jeho politických názorů se tak soudu jeví být účelové a značně neurčité, kromě toho toto tvrzení bylo poprvé stěžovatelem použito až v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud k němu tedy nemůže vůbec přihlížet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud v souladu s dikcí kasační stížnosti přezkoumal, zda žalovaný dostatečně posoudil politickou situaci ve Vietnamu a jeho osobní situaci. Vycházeje z teze, že předpokladem dostatečného posouzení určité skutečnosti ve správním řízení je shromáždění dostatečného množství relevantních podkladů a jejich správné vyhodnocení z pohledu platné právní úpravy, dospěl Nejvyšší správní soud v dané věci k následujícím závěrům.

Pokud jde o posouzení politické situace, soud ze správního spisu jakož i ze správního rozhodnutí zjistil, že žalovaný v této otázce vycházel především z informací, jež jsou mu úředně známy, a dále ze zpráv o situaci ve Vietnamu, a to jak obecných, ohledně celkové situace v oblasti dodržování lidských práv, tak specifických, týkajících se konkrétních otázek relevantních v kontextu azylového řízení. Do první kategorie patří zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2000 a 2001, do kategorie druhé pak zprávy zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji. Tyto dokumenty shledává Nejvyšší správní soud v dané věci dostatečnými zdroji základních, avšak pro účely posouzení důvodnosti návrhu na udělení azylu ze strany stěžovatele dostatečných, informací o politické situaci ve Vietnamu. Nic nelze namítat ani proti postupu žalovaného při získávání těchto dokumentů, ani proti jejich aktuálnosti. Ostatně nic proti těmto informačním zdrojům nenamítal v průběhu správního řízení ani stěžovatel, který výslovně odmítl možnost navrhnout jejich doplnění, jakož i možnost se s nimi byť jen seznámit. Žalovaný pak podle Nejvyššího správního soudu takto zákonným způsobem získané podklady pro posouzení politické situace v zemi správně vyhodnotil a jeho úvahy se promítly v odůvodnění správního rozhodnutí. Jestliže se tak stalo nikoliv izolovaně, ale ve vztahu k jednotlivým tvrzením stěžovatele ve správním řízení a zejména v souvislosti s posouzením existence tzv. překážek vycestování, pak takový postup lze pouze aprobovat. Jestliže žalovaný dospěl k závěru, že politická situace ve Vietnamu sama o sobě ani v kontextu zjištěné osobní situace stěžovatele (viz dále) není důvodem pro udělení azylu podle § 12 a § 14 ZA a není důvodem existence překážek vycestování ve smyslu § 91 ZA, pak Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje, a logicky tedy nemohl shledat posouzení politické situace ze strany žalovaného nedostatečným.

Ani námitka nedostatečného posouzení osobní situace stěžovatele není podle zjištění Nejvyššího správního soudu důvodná. Žalovaný totiž při posuzování možnosti udělit stěžovateli azyl vycházel předně z informací, jež o své osobě a vlastní osobní situaci poskytl v návrhu na zahájení řízení a v průběhu pohovoru sám stěžovatel. Tvrzení stěžovatele pak žalovaný konfrontoval rovněž s informacemi, které byly o osobě stěžovatele získány z jiných zdrojů, zejména ze strany Policie České republiky. Takto zákonným způsobem získané informace pak byly dostatečným podkladem pro posouzení skutečné osobní situace stěžovatele z hlediska její relevance z pohledu azylového práva. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaný musel velmi pozorně posuzovat důvěryhodnost jednotlivých tvrzení stěžovatele v průběhu správního řízení, neboť některá z nich se ukázala

být (přinejmenším) hrubě nepravdivými. Jestliže o sobě stěžovatel prohlásil, že nebyl nikdy trestně stíhán, a správní orgán z jiných zdrojů zjistil, že byl na území Československa, resp. České republiky přinejmenším dvakrát odsouzen pro trestný čin a nadto jednou trestně stíhán, resp. pokud stěžovatel tvrdil, že se v prvním případě musel vrátit do Vietnamu kvůli rvačce, kdežto z jiných důvěryhodných zdrojů bylo zjištěno, že stěžovateli byl uložen trest vyhoštění z důvodu spáchání trestného činu krádeže, pak tato skutečnost nutně musí vrhnout stín pochybností i na ostatní tvrzení stěžovatele, a to zvláště tehdy, jestliže jednotlivá tvrzení, jež jsou azylově potenciálně relevantní, si vzájemně odporují. Pokud stěžovatel jako důvod pro udělení azylu shledával svou obavu z pronásledování za svou činnost v České republice, kterou dokládal svými potížemi po druhém návratu do Vietnamu v roce 1998 (uvěznění, pravidelná hlášení na policii), pak nenabídl jakékoliv vysvětlení, proč byl stejným opatřením vystaven i v případě prvého návratu do země původu, tedy v roce 1990. Před prvním soudním vyhoštěním z České republiky pracoval stěžovatel jako dělník, po většinu doby v zemi, jež byla součástí tzv. socialistického bloku, kde žádnou, z pohledu Vietnamu závadnou činnost neprováděl, a přesto byl po svém návratu uvězněn a musel se pravidelně hlásit na policii. Za takových okolností nelze spojovat stěžovatelovy potíže po návratu do země původu v roce 1998 s jeho údajnou „prozápadní“ činností v České republice. Nadto z informací, jež byly získány žalovaným od zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji, vyplývá, že potíže s návratem do země mají pouze ti občané žádající v zahraničí o azyl, kteří v průběhu své emigrace vykonávali nepřátelskou činnost. Organizace vystoupení vietnamských umělců ze západní Evropy pro Vietnamce žijící v České republice se však nejeví takovou zjevně nepřátelskou činností ve vztahu k Vietnamu být. Z informací poskytnutých stěžovatelem samým a zastupitelským úřadem v Hanoji soud spíše dovozuje, že obtíže, kterým byl stěžovatel vystaven vždy po návratu do vlasti, nebyly spojeny s jeho specifickým působením v České republice, resp. s jakoukoliv jeho činností nebo veřejně projevovanými názory, jež by byly azylově relevantními, nýbrž spíše odpovídaly okolnostem návratu stěžovatele do vlasti (v obou případech byl do vlasti vyhoštěn z České republiky v důsledku pravomocného odsouzení pro spáchání trestného činu). Jestliže tyto okolnosti osobní situace stěžovatele žalovaný ve svém rozhodnutí zhodnotil a dospěl k závěru, že osobní situace stěžovatele sama o sobě ani ve spojení s politickou situací ve Vietnamu není důvodem pro udělení azylu podle § 12 a § 14 ZA a pro existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 ZA, a že osobní situace stěžovatele neumožňuje udělení azylu podle § 13 ZA, pak žalovaný postupoval v souladu se základními pravidly a principy správního řízení. Není v rozporu se zásadami správního řízení (§ 3 správního řádu) ani s konkrétními povinnostmi správního orgánu při zajišťování podkladů pro vydání rozhodnutí (např. § 32 odst. 1 správního řádu), jestliže správní orgán při zjišťování skutkového stavu neuzná či zpochybní některá tvrzení účastníka řízení, jež nelze jinak ověřit nebo jež lze ověřit jen s mimořádnými obtížemi, jestliže se jiná tvrzení účastníka, jež mají z hlediska předmětu řízení zásadní význam, ukázala být nepravdivá nebo zásadním způsobem vnitřně rozporná. Nejvyšší správní soud proto postup žalovaného ve správním řízení a jím přijaté závěry neshledává nesprávnými.

Jestliže tedy Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný ve správním řízení dostatečně posoudil osobní situaci stěžovatele a politickou situaci v zemi jeho původu, a jestliže ke stejnému závěru dospěl v napadeném rozsudku i Městský soud v Praze, pak nemohl uznat důvodnost jediného stižního bodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k dikci ust. § 78b odst. 1 ZA, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva

ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. května 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu